

โคโค่กับอาณาจักรแห่งกาลเวลา: เรื่องราวการค้นพบความสุขในทุกขณะ

COCO AND THE KINGDOM OF TIME: A TALE OF FINDING JOY IN EVERY MOMENT

บุญยานุช อัสสาภัย | *Boonyanuch Assaphai*

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประเทศไทย | Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum Rajabhat University, Chaiyaphum Province, Thailand
E-mail: thaiedu@cpru.ac.th

อาทิตยา พรหมเขต | *Athithaya Promkhet*

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประเทศไทย / Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum Rajabhat University, Chaiyaphum Province, Thailand
E-mail: thaiedu@cpru.ac.th

อนัญพร ชาติขุนทด | *Anunyaphorn Chartkhunthod*

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประเทศไทย / Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum Rajabhat University, Chaiyaphum Province, Thailand
E-mail: thaiedu@cpru.ac.th

พัทธนันท์ พาป้อ | *Phathanant Phapor* | **ORCID ID: 0009-0007-8354-0190**

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิจังหวัดชัยภูมิ ประเทศไทย / Faculty of Education and Human Development, Chaiyaphum Rajabhat University, Chaiyaphum Province, Thailand
Corresponding Author E-mail:phathanant.ph@cpru.ac.th

Received: (November 16, 2024); Revised: (February 5, 2025); Accepted: (February 17, 2025)

Citation:

บุญยานุช อัสสาภัย, อาทิตยา พรหมเขต, อนัญพร ชาติขุนทด, และพัทธนันท์ พาป้อ. (2568). โคโค่กับอาณาจักรแห่งกาลเวลา: เรื่องราวการค้นพบความสุขในทุกขณะ. *วารสารวิจัยและนวัตกรรมเพื่อความยั่งยืน (JRIS)*, 2(1), 80-92.

Assaphai, B., Promkhet, A., Chartkhunthod, A., & Phapor, P. (2025). Coco and the kingdom of time: a tale of finding joy in every moment. *Journal of Research and Innovation for Sustainability (JRIS)*, 2(1), 80-92.

ABSTRACT

CoCo and the Kingdom of Time: The Story of Finding Happiness in Every Moment was a literary review of CoCo and the Lost Phoenix, a young adult novel by "Wongwila," the pen name of Pharavichewa Phanthusri. The novel conveys Zen Buddhist philosophical ideas through the journey of "CoCo," a courageous girl searching for her beloved phoenix friend, "Mumu." The story serves as an inner journey toward discovering happiness in the present moment. Throughout the journey, CoCo encounters characters and events that reflect the concepts of letting go of the past and freeing oneself from the anxiety of the future. This review analyzes literary elements such as the creation of scenes in both the real world and the imaginary realm, where symbols are used to convey ideas about the relationship between nature and humanity. It also interprets the characters and plot, which reflect spiritual growth and the understanding of the interconnectedness of all things. The review further highlights the value of the novel in terms of youth development, emphasizing the importance of accepting the present moment and living with mindfulness. These lessons can be applied to daily life. Moreover, the story of CoCo and Mumu is not only a tale for young readers but also holds significance as a work of literature that adults can read to seek answers about the meaning of life.

Keywords: youth literature, literary criticism, lot structure elements

บทคัดย่อ

บทความวิจารณ์วรรณกรรมเรื่อง “โคโคกับอาณาจักรแห่งกาลเวลา: เรื่องราวการค้นพบความสุขในทุกขณะ” เป็นการวิจารณ์นวนิยายเยาวชนโคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป ของ “วงเวลา” (ภารวีชีว์ พันธศรี) ที่ถ่ายทอดปรัชญาพุทธเซนผ่านการเดินทางของ “โคโค” เด็กหญิงผู้กล้าหาญที่ตามหานกฟีนิกซ์ “มูมู” เพื่อนรัก เรื่องราวนี้สะท้อนการค้นพบความสุขในปัจจุบันผ่านการปล่อยวางจากอดีตและการหลุดพ้นจากความกังวลในอนาคต บทความวิจารณ์การสร้างฉากในเรื่องระหว่างโลกจริงและโลกจินตนาการ โดยใช้สัญลักษณ์เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ ตลอดจนตีความตัวละครและโครงเรื่องที่สะท้อนการเติบโตทางจิตวิญญาณและการเข้าใจเชื่อมโยงของสรรพสิ่ง บทความวิจารณ์ยังเน้นคุณค่าของนวนิยายในการพัฒนาเยาวชน โดยชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการยอมรับปัจจุบันและการใช้ชีวิตอย่างมีสติ ซึ่งมีคุณค่าทั้งสำหรับเยาวชนและผู้ใหญ่ที่แสวงหาคำตอบเกี่ยวกับความหมายของชีวิต

คำสำคัญ: วรรณกรรมเยาวชน, การวิจารณ์วรรณกรรม, องค์ประกอบโครงเรื่อง

1. บทนำ

โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป เป็นผลงานนวนิยายเรื่องแรกได้รับแรงบันดาลใจจากการนำพุทธปรัชญาเซนมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต โดยการเดินทางของโคโคเปรียบเสมือนการเดินทางภายในสู่อิสระจากความทุกข์ที่

เกิดเพราะมีความคิด นอกจากนี้ยังมีผลงานเรื่องสั้นแนวไซไฟและแนวอื่น ๆ ตีพิมพ์ในนิตยสารอาจารย์สาร เช่น “เดินทางไกลในวันสิ้นโลก” และ “Sleep experiment” ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 รางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ประเภทวรรณกรรมสำหรับเยาวชน ประจำปีพุทธศักราช 2566 และได้รับรางวัลดีเด่น กลุ่มหนังสือสำหรับเด็ก วัยรุ่น อายุ 12 - 18 ปี ประเภทบันเทิงคดีในการประกวดหนังสือดีเด่น ประจำปีพุทธศักราช 2567 เนื้อหาในนวนิยายสำหรับเยาวชนเรื่องนี้ทั้งหมด 19 บท โดยเนื้อเรื่อง กล่าวถึงการเดินทางของโคโคเด็กหญิงผู้เฉลียวฉลาด และกล้าหาญ เพื่อตามหานกฟีนิกซ์ “มูมู” เพื่อนรักซึ่งถูกเพลิงจากการเผาไหม้ตัวเองกลายเป็นเจ้าปลิวหายไปจากดินแดนแห่งนี้ ทำให้เสียงเพลงอันไพเราะที่นกฟีนิกซ์มูมูขับขานทุกเช้าขาดหายไป ดินแดนแห่งนี้จึงหม่นหมองและไม่มีความสุข แม้การตามหานกฟีนิกซ์มูมูในดินแดนแห่งนี้เมื่อวานและพรุ่งนี้จะไม่สำเร็จ แต่โคโคก็ได้เรียนรู้ว่าการยึดติดกับอดีต และการวิตกต่ออนาคตทำให้เกิดความทุกข์คำแนะนำจากผู้รู้ก็ไม่อาจช่วยได้เสมอไป โคโคจึงตระหนักว่าหากสรรพสิ่งเปกบานจะนานกฟีนิกซ์ และเสียงเพลงอันไพเราะกลับมาได้แม้จะตามหาไม่พบ แต่โคโคก็พยายามทำให้สรรพสัตว์ในดินแดนแห่งนี้มีความสุขขึ้น ในที่สุดเมื่อโคโคมองเห็นความงามของปัจจุบัน ด้วยใจที่เป็นสุขและสงบ ก็เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าสรรพสิ่งในธรรมชาติทั้งมวลต่างพึ่งพาอาศัยกันและไม่อาจแยกขาดจากกันได้ แท้จริงแล้วนกฟีนิกซ์ “มูมู” ไม่ได้จากไปไหน และไม่ได้มาจากที่ใดด้วยความตระหนักรู้นี้นกฟีนิกซ์มูมูในเรื่องจึงปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งพร้อมกับเสียงเพลงอันไพเราะ ทุกชีวิตของตัวละครในเรื่องโคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป ล้วนสะท้อนชีวิตคนในโลกแห่งความเป็นจริงที่คนมีความทุกข์จากความยึดติดอดีต และความกังวลกับอนาคต

บทวิจารณ์นี้ วิจารณ์ตามกลวิธีการเล่าเรื่องตามโครงสร้างโครงเรื่อง ของสายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, อ้างในธันวาคม 2565) โปธินอก, พัทธนันท์ พาป้อ และปพิชญา พรหมกันธา, 2565) ประกอบด้วย 1) กลวิธีเกี่ยวกับการเปิดเรื่อง 2) ฉากและบรรยากาศ 3) การสร้างตัวละคร 4) การสร้างบทสนทนา 5) การดำเนินเรื่อง และ 6) การปิดเรื่อง

2. บทวิจารณ์วรรณกรรม

2.1 ผู้เขียนเปิดเรื่องของ “โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป” โดยการบรรยายฉาก โลกความจริงและโลกความฝัน ความว่า

“ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว นานแสนนานก่อนมีเรื่องเล่าใดก่อนที่เข็มนาฬิกาเรือนแรกจะเริ่มเดิน และก่อนที่โลกความจริงและโลกความฝันจะถูกแยกออกจากกัน มีสถานที่แห่งหนึ่งชื่อว่า ที่ว่างที่ไม่มีที่ว่าง ซึ่งก็ตามชื่อของมันนั่นแหละ เป็นที่ว่างว่างเปล่าที่ไม่มีแม้กระทั่งที่พอให้วางแก้วได้สักเมล็ดที่วางนี้ตั้งอยู่ ณ ดินแดนที่ไม่ใช่ทั้งเมื่อวาน วันนี้ หรือวันพรุ่งนี้ ซึ่งก็ตามชื่อของมันอีกนั่นแหละ เป็นดินแดนที่ไม่ได้อยู่ในวันใดวันหนึ่งเลยทั้งเมื่อวาน วันนี้ และวันพรุ่งนี้และที่ว่างที่ไม่มีที่ว่างนี้เอง เป็นบ้านของเด็กหญิงมหัศจรรย์ตัวเล็ก ๆ ที่มีชื่อว่า โคโค” (หน้า 1)

การเปิดเรื่องของโคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไปใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่มีลักษณะเชิงปรัชญาและนามธรรม โดยอาศัยโครงสร้างของนิทานปรัมปราที่ให้ความรู้สึกลึกลับและชวนค้นหา จุดเด่นสำคัญของการเปิดเรื่องนี้คือการใช้ถ้อยคำซ้ำซ้อนที่เน้นย้ำแนวคิดเกี่ยวกับมิติของเวลาและพื้นที่ เช่น "ที่ว่างที่ไม่มีที่ว่าง" และ "ดินแดนที่ไม่ใช่ทั้งเมื่อวาน วันนี้ หรือวันพรุ่งนี้" ซึ่งเป็นการสร้างบรรยากาศของโลกคู่ขนานระหว่างโลกแห่งความจริงและโลกแห่งความฝัน

สำนวนภาษาที่ใช้มีความเป็นกวีและเล่นกับความขัดแย้งทางตรรกะ (Paradox) เพื่อกระตุ้นจินตนาการของผู้อ่าน ตัวอย่างเช่น การกล่าวถึงสถานที่ที่ "เว้งว่างเปล่า" แต่กลับถูกกำหนดให้เป็น "บ้านของเด็กหญิงมหัศจรรย์" นั้นเป็นการนำเสนอแนวคิดของพื้นที่เชิงอภิปรัชญา ซึ่งช่วยสร้างมิติความแฟนตาซีให้กับเรื่องราว นอกจากนี้ การอ้างอิงถึงกาลเวลาในลักษณะที่ไม่สามารถจับต้องได้ ยังสะท้อนให้เห็นถึงธรรมชาติของโลกในเรื่องที่ไม่ถูกจำกัดด้วยกฎเกณฑ์ของเหตุและผลในแบบโลกแห่งความจริง

โดยสรุป การเปิดเรื่องของโคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไปเป็นการปูพื้นฐานของโครงเรื่องที่เต็มไปด้วยจินตนาการและความมหัศจรรย์ อาศัยภาษาที่สละสลวยและแนวคิดเชิงนามธรรมในการสร้างโลกของเรื่อง ทำให้เกิดความรู้สึกทั้งพิศวงและน่าติดตาม ขณะเดียวกันก็แฝงแนวคิดเกี่ยวกับมิติของเวลาและพื้นที่ที่ท้าทายความคิดของผู้อ่าน

2.2 ด้านการสร้างฉาก และบรรยากาศในโคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไปมีการสร้างฉากและบรรยากาศที่โดดเด่น โดยแบ่งออกเป็น ฉากเสมือนจริง และ ฉากในจินตนาการ ซึ่งต่างมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องและสร้างอารมณ์ร่วมให้กับผู้อ่าน

2.2.1 การสร้างฉากเสมือนจริง ในเรื่องนี้มักเน้นธรรมชาติที่งดงามและเต็มไปด้วยรายละเอียด ซึ่งช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกเสมือนอยู่ในโลกของตัวละคร ตัวอย่างเช่น

“ดินแดนแห่งนี้ซึ่งเป็นป่าเขียวชอุ่มท่ามกลางหุบเขา อากาศเย็นสบาย ไม่ร้อนไม่หนาวจนเกินไป ดินแดนแห่งนี้อุดมสมบูรณ์ไปด้วยแหล่งน้ำและอาหาร สายน้ำจากยอดเขาไหลลงมา เป็นลำธารยาวหล่อเลี้ยงผืนป่าให้มีชีวิต” (หน้า 4) หรือ

“เจ้าแพนด้าก็มาถึงป่าสนริมทะเลสาบตอนพลบค่ำ ท้องฟ้ายามตะวันตกเพิงลาลับมีแสงสลัวหลงเหลืออยู่เล็กน้อย เด็กหญิงทอดสายตามองไปยังกระท่อมหลังน้อยที่อยู่ไม่ไกล พบว่าไม่มีสิ่งใดขยับแม้แต่นิ้ว” (หน้า 54)

ฉากป่าเขียวชอุ่ม (หน้า 4) ให้ภาพของธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และสงบเงียบ ผ่านการพรรณนาอากาศที่เย็นสบาย ลำธารที่ไหลริน และบรรยากาศที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ฉากป่าสนริมทะเลสาบ (หน้า 54) ถ่ายทอดช่วงเวลาโพล้เพล้ได้อย่างละเอียด ตั้งแต่แสงอาทิตย์ที่ค่อยๆ จางหายไป จนถึงบรรยากาศอันเงียบสงบของกระท่อมเล็กๆ ซึ่งช่วยสร้างความรู้สึกของความลึกซึ้งและการรอคอย

การใช้ภาษาที่มีจังหวะไหลลื่นและการเลือกใช้คำที่ให้ความรู้สึกสัมผัส เช่น “อากาศเย็นสบาย” หรือ “แสงสลัวหลงเหลืออยู่เล็กน้อย” ทำให้ฉากเหล่านี้มีความสมจริงและกระตุ้นจินตนาการของผู้่านได้เป็นอย่างดี

2.2.2 การสร้างฉากในจินตนาการ ฉากในจินตนาการเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยสร้างความลึกซึ้งทางอารมณ์และขับเน้นประเด็นทางปรัชญาในวรรณกรรม โดยฉากเหล่านี้มักสะท้อนความคิด ความทรงจำ หรือความกังวลของตัวละครผ่านการใช้ภาพเชิงสัญลักษณ์และภาษาที่กึ่งกวี ตัวอย่างที่น่าเสนอแสดงให้เห็นถึงลักษณะเด่นของฉากในจินตนาการ ดังนี้

“ในห้วงมายา เธอจำได้ว่า เจ้าดักแด่ปรารถนาที่จะมีปีกสีฟ้าสดใส แต่สุดท้ายในตอนนี้ ปีกที่มันมีกลับไม่ได้มีสีสีสันและลวดลายดังที่ได้วาดฝันไว้แม้ตอนนี้มันกลายเป็นผีเสื้อที่มีลวดลายสวยงามตัวหนึ่งแต่โคโคก็อดสงสัยไม่ได้ว่า มันเสียใจบ้างหรือไม่ ที่ไม่ได้มีปีกสีฟ้างดงามอย่างทีฝัน” (หน้า 174) หรือ

“ดินแดนมายาเป็นเพียงห้วงความทรงจำและความคิดเท่านั้น ในแต่ละดินแดนมีสัตว์ผู้เฝ้าประตูอยู่ ซึ่งผู้เฝ้าประตูนี้จะรู้ความเป็นไปในแดนมายาทั้งหมดว่ามีสัตว์ตัวไหนเข้าออกบ้าง ผู้เฝ้าประตูของดินแดนแห่งนี้ถูกเลือกขึ้นมาจากสัตว์ที่มีความคิดยึดติดในอดีตมากที่สุด ส่วนผู้เฝ้าประตูของดินแดนแห่งนี้ถูกเลือกขึ้นมาจากสัตว์ที่มีความคิดกังวลในอนาคตมากที่สุด และในตอนที่ยังเข้าไปในดินแดนทั้งสอง ผู้เฝ้าประตูของดินแดนแห่งนี้คือเงาของเจ้าแพนด้า ส่วนผู้เฝ้าประตูของดินแดนแห่งนี้ก็คือเงาของเจ้าดักแด่ ที่ตอนนี้กลายเป็นผีเสื้อแล้วนั่นเอง” (หน้า 193)

ฉากในจินตนาการมีความคลุมเครือในเชิงความหมาย ทำให้ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงและตีความได้ตามประสบการณ์ของตนเอง เช่น ผู้อ่านบางคนอาจมองว่าผีเสื้อเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงและการเติบโต ขณะที่บางคนอาจเห็นว่ามันเป็นตัวแทนของความฝันที่ไม่เป็นจริง ฉากเหล่านี้ใช้ภาษาที่มีจังหวะไพเราะ ผ่างด้วยภาพพจน์และการเปรียบเทียบ เช่น “ดินแดนมายาเป็นเพียงห้วงความทรงจำและความคิดเท่านั้น” เป็นการสร้างอารมณ์ของความไม่แน่นอนและความเป็นนามธรรม

โดยรวม ฉากในจินตนาการในตัวอย่างที่วิเคราะห์นี้เป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เขียนใช้ในการสื่อสารแนวคิดเชิงปรัชญาและอารมณ์ของตัวละคร อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้สำรวจและตีความความหมายในแบบของตนเอง ทำให้เรื่องราวมีมิติที่ลึกซึ้งและทรงพลังยิ่งขึ้น

2.3 ตัวละครหลักในเรื่อง “โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป” ประกอบด้วย

ตัวละคร โคโค เป็นตัวละครเอกที่โดดเด่นทั้งในแง่ของบทบาทและบุคลิกภาพ แม้จะเป็นเพียงเด็กผู้หญิงธรรมดา แต่ผู้เขียนได้นำเสนอเธอในลักษณะที่มีความพิเศษและแตกต่างจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งสะท้อนผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ ของการสร้างตัวละคร ดังข้อความ

“โคโคเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่อาจเรียกว่าธรรมดาได้ไม่เต็มปากนัก เธอมีความพิเศษอยู่ ตรงที่เป็นมนุษย์เพียงคนเดียวในผืนป่าแห่งนี้ เด็กหญิงมีดวงตาสุกใสเป็นประกายและเส้นผมสีน้ำตาลเข้มเกือบดำเธอมักสวมใส่เสื้อแขนยาวสีเหลืองสดใส และกางเกงขายาวสีน้ำตาลเข้มเป็นประจำ เสื้อผ้าที่ใส่นั้นค่อนข้างใหญ่เกินตัว จนต้องพับแขนเสื้อและขากางเกงขึ้นสองถึงสามทบให้ชุดยาวพอดี” (หน้า 4)

จากข้อความ โคโคเป็น มนุษย์เพียงคนเดียวในผืนป่า ซึ่งเป็นจุดเด่นสำคัญที่ทำให้เธอแตกต่างจากตัวละครอื่น ๆ การเป็นมนุษย์เพียงหนึ่งเดียวท่ามกลางสิ่งมีชีวิตในป่า อาจสะท้อนถึงธีมของ “ความแปลกแยก” หรือ “การค้นหาตัวตน” เธอเป็นตัวละครที่ต้องเผชิญกับความท้าทายในการสร้างความสัมพันธ์และการค้นพบความหมายของการดำรงอยู่ในโลกที่แตกต่างจากตัวเอง

ตัวละครหลักในเรื่อง โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเนื้อหาและสะท้อนแนวคิดหลักของเรื่อง โดยเฉพาะ “นกฟีนิกซ์” ซึ่งเป็นตัวแทนของการเกิดใหม่และการเปลี่ยนแปลง เห็นได้จากข้อความ

“เจ้านกฟีนิกซ์ตัวนี้จึงมีคุณสมบัติพิเศษ นั่นคือ เมื่อแสงอาทิตย์แรกของทุกวันสาดส่อง ตัวของมันจะถูกเผาผลาญจนกลายเป็นเถ้าถ่านจากนั้นกองเถ้าถ่านจะให้กำเนิดนกฟีนิกซ์ตัวใหม่อีกครั้ง เป็นนกที่ทั้งงดงามกว่าเดิม และมีเสียงร้องอันไพเราะยิ่งกว่าเดิม” (หน้า 6)

จากข้อความ “เมื่อแสงอาทิตย์แรกของทุกวันสาดส่อง ตัวของมันจะถูกเผาผลาญจนกลายเป็นเถ้าถ่านจากนั้นกองเถ้าถ่านจะให้กำเนิดนกฟีนิกซ์ตัวใหม่อีกครั้ง เป็นนกที่ทั้งงดงามกว่าเดิม และมีเสียงร้องอันไพเราะยิ่งกว่าเดิม” (หน้า 6) แสดงให้เห็นว่านกฟีนิกซ์เป็นสัญลักษณ์ของ การเกิดใหม่ และ การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสามารถสะท้อนถึงธรรมชาติของชีวิตที่ต้องเผชิญกับความสูญเสีย แต่สามารถฟื้นตัวขึ้นมาได้อย่างแข็งแกร่งกว่าเดิม

“เจ้าแพนด้า” เป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นให้มีปมเกี่ยวกับการยอมรับจากหมีตัวอื่น

“นี่เธอจะซีเกียจจับปลาล่าสัตว์ จนต้องมากินแต่แอปเปิ้ลกับใบไม้ใบหญ้าพวกนี้ไม่ได้นะ เจ้าแพนด้า! โธ่ ช่างเป็นหมีที่น่าผิดหวังจริง ๆ”

“เจ้าแพนด้า! ถ้าเธอยังซีเกียจไม่เลิก ถึงคราวต้องจำศีลขึ้นมา ฉันบอกได้เลยว่า เธอต้องขาดสารอาหารจนตายแน่ ๆ” (หน้า 71)

เนื่องจากรูปลักษณ์และพฤติกรรมที่แตกต่างจากหมีทั่วไป แพนด้าไม่ล่าสัตว์เพื่อหาอาหารเหมือนหมีตัวอื่น แต่กลับกินแอปเปิ้ลและใบไม้ ทำให้มันถูกมองว่าเป็น “หมีที่น่าผิดหวัง” (หน้า 71) ปมของตัวละครนี้สะท้อนถึงประเด็นทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการถูกกีดกันเนื่องจากความแตกต่าง ไม่ว่าจะเป็นรูปร่าง ความคิด หรือพฤติกรรม แม้ “เจ้าแพนด้า” จะถูกกล่าวหาว่าซีเกียจ แต่นิสัยของมันอาจเป็นสัญลักษณ์ของความพอเพียงและการเลือกดำเนินชีวิตตามแนวทางของตัวเอง นอกจากนี้ คำพูดที่ปรากฏในเรื่องแสดงให้เห็นว่าตัวละครอื่นพยายามบีบบังคับให้แพนด้าปรับตัวเข้าหามาตรฐานของสังคม ตัวละครนี้จึงมีศักยภาพในการเป็นตัวแทนของการต่อต้านบรรทัดฐานทางสังคม และสะท้อนให้เห็นว่าความแตกต่างไม่จำเป็นต้องเป็นข้อด้อยเสมอไป

“เจ้าดักแด้” อดีตหนอนแก้วที่อาศัยอยู่บนต้นส้มข้างกระท่อมของโคโคไม่ยอมออกจากดักแด้ด้วยเหตุผลบางอย่าง เจ้าดักแด้เป็นตัวละครที่สะท้อนภาวะความกังวล ความคาดหวัง และการยึดติดกับภาพฝันในอนาคต บุคลิกของมันแสดงออกผ่านทั้งพฤติกรรม ความคิด และบทสนทนา เห็นได้จากข้อความ

“เจ้าหนอนแก้วก็เพอญูแหงงหน้าขึ้นมองฟ้า วันนั้นเป็นวันที่อากาศแจ่มใส ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าสดใสสวยงามปราศจากเมฆแม้สักก้อน มันมองท้องนภาสีฟ้าสดใส แล้วก็คิดว่าอยากมีปีกสีฟ้าอย่างนี้แน่ๆ ถ้าได้มีปีกสีฟ้าสวย ๆ แบบนี้จริง ตนคงเป็นผีเสื้อที่ทั่วทั้งดินแดนต้องชื่นชม และคงต้องมีความสุขมากแน่ ๆ จะว่าไปแล้วก็น่าแปลก พอคิดเรื่องนี้มากเข้า มันก็รู้สึกวุ่นวายในแต่ละวันช่างผ่านไปช้าเสียเหลือเกิน อยากเร่งวันเร่งคืนให้ถึงช่วงเข้าดักแด้เร็ว ๆ จะได้ว่ารู้ว่าตนจะกลายเป็นผีเสื้อที่มีปีกสีอะไรกันแน่” (หน้า 140)

จากเนื้อหาในหน้า 140 เจ้าดักแด้เป็นตัวละครที่เต็มไปด้วยความคาดหวังและกังวลเกี่ยวกับอนาคต มันเฝ้ารอวันที่จะได้กลายเป็นผีเสื้อโดยเชื่อว่าหากมี “ปีกสีฟ้าสวยงาม” จะได้รับการยอมรับและมีความสุข การที่มันเร่ง

วันเร่งคืนให้ถึงช่วงการเปลี่ยนแปลงสะท้อนถึงธรรมชาติของมนุษย์ที่มักตั้งความหวังไว้กับอนาคตโดยละเอียด ปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ความกังวลต่อผลลัพธ์ทำให้มันลึกลงและไม่กล้าออกจากตักแต่เมื่อถึงเวลา

เจ้าตักแต่เป็นตัวละครที่สะท้อนสถานะทางจิตใจของมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความหวัง ความกลัว และการยึดติดกับภาพฝัน มีบทบาทสำคัญในการสะท้อนพัฒนาการของตัวละครอื่น โดยเฉพาะโคโค ซึ่งอาจได้รับบทเรียนจากการเฝ้าสังเกตความลังเลและความหวาดกลัวของเจ้าตักแต่ ทำให้ตระหนักถึงความหมายของการยอมรับตนเองและการใช้ชีวิตในปัจจุบันตัวละครนี้ได้รับการพัฒนาให้มีมิติและความซับซ้อน ทำให้ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงกับอารมณ์ของมันได้อย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ ผู้เขียนยังใช้ภาษาเชิงกวีเพื่อสร้างบรรยากาศของความคาดหวังและความกลัว ทำให้เรื่องราวมีมิติทางอารมณ์และเปิดโอกาสให้ผู้อ่านตีความในแง่มุมต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ

ตัวละคร “ผู้เฒ่าฮุก” ในเรื่อง *โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป* เป็นตัวละครที่มีลักษณะของ “ปราชญ์” หรือ “ผู้รู้” ในวรรณกรรม ซึ่งมักทำหน้าที่เป็นแหล่งปัญญาหรือผู้ให้คำแนะนำแก่ตัวละครอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ผู้เฒ่าฮุกไม่ได้เป็นเพียงแค่สัญลักษณ์ของความรู้อย่างเดียว แต่ยังมีมิติของบุคลิกและบริบททางสังคมที่น่าสนใจ

“ผู้เฒ่าฮุกเป็นสัตว์ที่ปกติมีนิสัยไม่ค่อยสูงส่งถึงกับใครสักคน ไม่ใช่ว่ามันไม่ชอบการพูดคุยกับสัตว์อื่น แต่เป็นเพราะธรรมชาติของนกฮุกนั้นนอนกลางวันและตื่นกลางคืน เวลาที่สัตว์อื่นตื่น มันมักจะนอน และเวลาที่สัตว์อื่นนอน มันก็มักจะตื่น ทำให้ไม่ค่อยมีโอกาสเข้าสังคมกับใครเท่าไร กระนั้นบรรดาสัตว์ในป่าก็เคารพนับถือมันเป็นอันมาก จนถึงกับเล่าลือกันว่า ผู้เฒ่าฮุกเป็นผู้รอบรู้ที่ฉลาดปราดเปรื่อง และมีตำรับตำราเก่าแก่เก็บไว้เต็มบ้าน” (หน้า 18)

ในเรื่อง ผู้เฒ่าฮุกถูกยกย่องว่าเป็นสัตว์ที่ฉลาด มีความรู้กว้างขวาง และครอบครองตำราเก่าแก่จำนวนมาก ลักษณะนี้สอดคล้องกับภาพลักษณ์ของนกฮุกในวรรณกรรมหลายเรื่อง ที่มักถูกเชื่อมโยงกับภูมิปัญญาและความเฉลียวฉลาด อย่างไรก็ตาม ผู้เฒ่าฮุกไม่ได้แสดงความรอบรู้ในเชิงโอ้อวด ตรงกันข้าม มันใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายห่างไกลจากการเข้าสังคม นอกจากนี้ การที่สัตว์อื่นเล่าลือถึงภูมิปัญญาของผู้เฒ่าฮุก อาจเป็นการวิพากษ์แนวคิดที่ว่า “ชื่อเสียง” และ “ความเป็นจริง” อาจไม่ได้สอดคล้องกันเสมอไป กล่าวคือ ผู้เฒ่าฮุกอาจจะเป็นผู้รอบรู้จริงหรืออาจเป็นเพียงภาพลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยสังคม

ดังนั้น ผู้เฒ่าฮุก จึงเป็นตัวละครที่มีความลึกซึ้งและน่าสนใจในเชิงสัญลักษณ์ มันเป็นตัวแทนของความรู้อย่างไรก็ตาม ผู้เฒ่าฮุกไม่ได้แสดงความรอบรู้ในเชิงโอ้อวด ตรงกันข้าม มันใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายห่างไกลจากการเข้าสังคม นอกจากนี้ การที่สัตว์อื่นเล่าลือถึงภูมิปัญญาของผู้เฒ่าฮุก อาจเป็นการวิพากษ์แนวคิดที่ว่า “ชื่อเสียง” และ “ความเป็นจริง” อาจไม่ได้สอดคล้องกันเสมอไป กล่าวคือ ผู้เฒ่าฮุกอาจจะเป็นผู้รอบรู้จริงหรืออาจเป็นเพียงภาพลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยสังคม

ดังนั้น ผู้เฒ่าฮุก จึงเป็นตัวละครที่มีความลึกซึ้งและน่าสนใจในเชิงสัญลักษณ์ มันเป็นตัวแทนของความรู้อย่างไรก็ตาม ผู้เฒ่าฮุกไม่ได้แสดงความรอบรู้ในเชิงโอ้อวด ตรงกันข้าม มันใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายห่างไกลจากการเข้าสังคม นอกจากนี้ การที่สัตว์อื่นเล่าลือถึงภูมิปัญญาของผู้เฒ่าฮุก อาจเป็นการวิพากษ์แนวคิดที่ว่า “ชื่อเสียง” และ “ความเป็นจริง” อาจไม่ได้สอดคล้องกันเสมอไป กล่าวคือ ผู้เฒ่าฮุกอาจจะเป็นผู้รอบรู้จริงหรืออาจเป็นเพียงภาพลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยสังคม

2.4 บทสนทนาในเรื่อง “โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป” ผู้เขียนจะเล่าผ่านบทสนทนาบรรยายให้เห็นภาพ และใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ตัวอย่างบทสนทนาในบทที่หนึ่ง เด็กหญิงโคโค เจ้านกฟีนิกซ์มูมู และดินแดนแห่งนี้ ความว่า

“อรุณสวัสดิ์ วันนี้แอปเปิ้ลสุกกำลังคืนะ พวกเธอมาเก็บเอาไปสิ” ต้นแอปเปิ้ลสูงใหญ่กล่าว
“สวัสดิ์มูมู สวัสดิ์โคโค ขอบใจสำหรับบทเพลงแสนไพเราะในวันนี้จะ” เจ้ากระต่ายสีขาวขนปุย
ตัวน้อยส่งเสียงทักมาจากพุ่มไม้ข้าง ๆ (หน้า 9)

จากบทสนทนาข้างต้นผู้เขียนได้บรรยายให้เห็นภาพแอปเปิ้ลที่อยู่บนต้นกำลังสุกพอกทาน และบรรยายให้เห็นของกระต่ายที่มีสีขาวขนปุย

หรือบทสนทนาในบทที่สอง เมื่อสายลมพัด เจ้านกฟีนิกซ์ก็หายไป ความว่า

“สายลม! นี่เธอพัดมูมูจนกระจัดกระจายไปหมดแล้วนะ!” สายลมตกใจมากเช่นกัน มันไม่ได้
ตั้งใจพัดมูมูจนกระจัดกระจายจริง ๆ

“อ้อ ขอโทษทีเถอะ โคโค ฉันไม่ได้ตั้งใจ” สายลมพูด

“ถ้าอย่างนั้น เธอช่วยพัดเศษเก้าอี้ของมูมูกลับมารวมกันให้ฉันหน่อยเถอะนะจ๊ะ”
เด็กหญิงขอร้องน้ำตาคลอเบาแต่สายลมไม่อาจทำได้ (หน้า 15)

จากบทสนทนาข้างต้นผู้เขียนได้บรรยายให้เห็นภาพสายลมที่พัดมูมูจนกระจัดกระจายไปหมดและภาพเด็กหญิงที่ขอร้องจนน้ำตาคลอเบาให้ช่วยพัดเศษเก้าอี้ของมูมูกลับมารวมกัน

หรือบทสนทนาในบทที่สาม ดินแดนแห่งเมื่อวาน ความทรงจำ และความเศร้า ความว่า

“นี่ มูมู ฉันว่าเจ้าแพนด้าที่ชนกลายเป็นลายขาวดำแบบนี้ ก็ดูสวยไปอีกแบบนะจ๊ะ เธอว่า
ไหม” โคโคอีกคนพูดยิ้มแย้มร่าเริง ดูเหมือนเธอกำลังพูดถึงเจ้าแพนด้าที่เพิ่งเจอกันก่อนหน้านี้

“อย่าไปทักมันเรื่องนี้เสียวนะ โคโค มันยังกำลังเศร้าอยู่ ที่ขาทั้งสี่ ใบหู และรอบดวงตาเป็น
รอยดำจางล้าไม่ออกแบบนี้” เจ้านกฟีนิกซ์ว่า (หน้า 33)

จากบทสนทนาข้างต้นผู้เขียนได้บรรยายให้เห็นภาพเจ้าแพนด้าที่ชนกลายเป็นลายขาวดำ และโคโคที่กำลังเศร้าอยู่

2.5 นอกจากนี้ “โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป” ใช้การเล่าเรื่องย้อนหลัง เป็นการดำเนินเรื่องที่เล่าย้อนกลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบัน เช่น

“ย้อนกลับไปเมื่อหนึ่งปีที่แล้ว หลังคืนที่ผู้เฒ่าฮุกบินหนีไปโคโค เจ้าแพนด้า และเจ้าผีเสื้อ ได้พากันเดินทางไปเยี่ยมเยียนบรรดาสัตว์ในป่าที่ละตัวทุกวัน ทั้งสามรับฟังความทุกข์ใจของสัตว์ทั้งหลายอย่างตั้งใจ แล้วจึงค่อย ๆ พูดคุย อธิบายถึงความเป็นไปของธรรมชาติ เพื่อช่วยปลดปล่อยความทุกข์ในใจให้สัตว์เหล่านั้นช่วงแรก ทั้งสามไปทำภารกิจด้วยกันตลอด แต่เวลาต่อมาก็แยกกันไปบ้าง เพื่อเยี่ยมเยียนเหล่าสัตว์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จนกระทั่งผ่านไปเดือนหนึ่ง เจ้าผีเสื้อก็เข้าสู่วัยชราและตายไปตามธรรมชาติอย่างสงบบนต้นส้มที่มันเกิดขึ้นท่ามกลางความรักมากมายจากเพื่อน ๆ หลังจากนั้นจึงเหลือเพียงโคโคกับเจ้าแพนด้า ที่ยังคงมุ่งมั่นช่วยคลายทุกข์โศกให้สรรพสัตว์ในดินแดนแห่งนี้” (หน้า 226)

ซึ่งในการดำเนินเรื่องนั้นถูกเล่าโดยบุรุษที่ 3 คือ ผู้เขียน ตัวอย่างเช่น

“แม้ผลลัพธ์จะไม่ได้สมบูรณ์แบบดังที่วาดหวังไว้ แต่โคโคและเจ้าแพนด้าก็ไม่เคยย่อท้อ ทั้งสองพยายามช่วยเหลือสรรพสัตว์อย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่กลัวความเหน็ดเหนื่อย จะว่าไปแล้วสิ่งที่ทั้งสองทำอยู่นั้น อันที่จริงก็ไม่ต่างอะไรจากการปลูกต้นไม้ ที่ทั้งคู่ปลูกกันอยู่ทุกวันตั้งแต่สมัยก่อนโน้น ยามซูดหิมะฝังเมล็ดพันธุ์ หรือปักขากิ่งไผ่ลงในดินเราย่อมมุ่งหวังที่จะเห็นต้นไม้เติบโตใหญ่ ทว่าตลอดระยะเวลาที่เฝ้ารดน้ำพรรณดินต้นอ่อนนั้น หากมีแต่ไปจดจอยู่แต่การกัปรอคอยให้ต้นไม้เติบโต เฝ้าคิดอย่างร้อนว่าเมื่อไหร่ต้นไม้จะโตพอที่จะออกดอกออกผลให้เห็นเสียที่เช่นนั้นใจย่อมไม่อาจเป็นสุขได้” (หน้า 227)

2.6 ด้านการปิดเรื่อง “โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป” จบเรื่องแบบสุขนาฏกรรม ตัวละครในเรื่องพบพานความสุข และสมหวัง ความว่า

การปิดเรื่องใน “โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป” เป็นตัวอย่างของการจบเรื่องในรูปแบบสุขนาฏกรรมที่มีการสร้างสรรค์มิติของความหวังและการฟื้นฟูชีวิตหลังจากการเผชิญกับอุปสรรค ตัวละครหลักในเรื่องพบพานความสุขและสมหวัง โดยการรวมร่างและการฟื้นคืนของเจ้านกฟีนิกซ์มูมูผ่านบทเพลงของโคโค สื่อถึงการเริ่มต้นใหม่และการฟื้นตัวจากความเจ็บปวดหรือการสูญเสีย การที่นกฟีนิกซ์กลับมามีชีวิตอีกครั้งในบทเพลงอัศจรรย์นี้

เป็นการสะท้อนถึงธรรมชาติของชีวิตที่สามารถกลับมาเริ่มต้นใหม่ได้ แม้จะประสบกับการล้มสลายหรือความสูญเสีย ดังข้อความท้ายเรื่องความว่า

“เมื่อเด็กหญิงโคโคร้องเพลง เพลงที่เธอร้องจึงกลายเป็นบทเพลงแสนอัศจรรย์ที่ทำให้สรรพสิ่งกลับมาเบิกบานอย่างแท้จริงได้อีกครั้งสุดท้าย เจ้านกฟีนิกซ์มูมู จึงรวมร่างและฟื้นคืนกลับมาได้ด้วยประการฉะนี้จากนั้น ทั้งเจ้านกฟีนิกซ์มูมู เด็กหญิงโคโค และสรรพสิ่งทั้งหมดก็อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งนี้ได้อย่างมีความสุขตราบนานเท่านาน”(หน้า 252)

จากข้อความ การที่นกฟีนิกซ์กลับมาด้วยความช่วยเหลือจากโคโคในตอนจบของเรื่องมีความหมายเชิงสัญลักษณ์เกี่ยวกับการฟื้นฟูชีวิตและการเริ่มต้นใหม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นและเต็มไปด้วยความหวัง การรวมร่างของนกฟีนิกซ์มูมูและโคโคไม่เพียงแต่เป็นสัญลักษณ์ของการกลับมาของชีวิต แต่ยังเป็นการเชื่อมโยงระหว่างธรรมชาติและมนุษย์ โดยมีโคโคเป็นตัวแทนของพลังแห่งความหวังและการสร้างสรรค์

การปิดเรื่องในรูปแบบสุขนานุกรมของโคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป ไม่เพียงแต่สะท้อนถึงการเริ่มต้นใหม่และการฟื้นฟูจากความสูญเสีย แต่ยังเป็นการย้ำเตือนถึงพลังแห่งความสัมพันธ์และความหวังในอนาคตที่ดีที่เกิดจากการร่วมมือกันของทุกฝ่าย เรื่องราวนี้จบลงด้วยความสุขที่ยั่งยืน ซึ่งทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้สึกของความสมหวังและความสงบที่เกิดจากการต่อสู้และการร่วมมือในที่สุด

จากบทวิจารณ์ข้างต้น วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป” ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องราวการผจญภัยที่ตื่นเต้นของ “โคโค” เด็กหญิงผู้กล้าหาญเพื่อค้นหานกฟีนิกซ์ “มูมู” เท่านั้น แต่ยังเป็นการสำรวจความหมายของเวลาและความสุขในแต่ละช่วงชีวิต การเดินทางของโคโคสะท้อนการเติบโตและการค้นพบความหมายของเวลาในมิติต่าง ๆ ของชีวิต เด็กหญิงไม่ได้เพียงตามหานกฟีนิกซ์ที่สูญหาย แต่ยังสามารถสำรวจแก่นแท้ของความสุขในทุกช่วงชีวิต เนื้อเรื่องใช้ความเรียบง่ายของปรัชญาเซนซึ่งเน้นการอยู่กับปัจจุบัน มาร้อยเรียงกับฉากที่งดงามและมีเสน่ห์ เช่น ทุ่งดอกไม้ที่ผลิบานทุกครั้งที่คุณมองเห็นความสุขของตนเอง การเล่าเรื่องที่แฝงความลึกซึ้งนี้ไม่ได้มีเพียงจุดประสงค์เพื่อความบันเทิง แต่ยันำเสนอแง่มุมเชิงปรัชญาที่เข้าใจง่ายสำหรับผู้อ่านทุกวัย

ในเรื่องนี้ “นกฟีนิกซ์” ไม่ได้เป็นเพียงตัวแทนของสิ่งมหัศจรรย์ในตำนาน แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของการตื่นรู้และการยอมรับการเปลี่ยนแปลง โคโคได้เผชิญกับความสูญเสียและการเริ่มต้นใหม่ผ่านการตามหานกฟีนิกซ์ โดยนกตัวนี้เปรียบเสมือนภาพสะท้อนของเวลาที่ผ่านไป ความทุกข์ ความล้มเหลว และความโหยหาที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ฉากที่นกฟีนิกซ์ฟื้นคืนชีพอย่างสง่างามตอกย้ำถึงความงดงามของการปล่อยวางอดีต และการโอบรับชีวิตในรูปแบบใหม่

ตอนจบของเรื่องช่วยเปิดเผยแก่นแท้ของเรื่องราวได้อย่างชัดเจน โคะโคได้เรียนรู้ว่าความสุขที่แท้จริงไม่ได้ อยู่ในอดีตที่เธอโหยหา หรือในอนาคตที่เธอหวาดกลัว แต่คือการยอมรับและชื่นชมสิ่งที่อยู่ตรงหน้าในขณะนี้ การปรากฏตัวของนักฟิสิกส์ "มูมู" ในช่วงสุดท้ายของเรื่อง เป็นสัญลักษณ์ของการค้นพบความสุขที่อยู่ในจิตใจของเธอเอง การเปลี่ยนแปลงของดินแดนที่เคยหม่นหมองไปสู่ความสดใส เป็นเครื่องเตือนถึงอิทธิพลของความคิดและการมองโลกที่ส่งผลต่อชีวิตและสิ่งรอบตัว

“โคโคกับอาณาจักรแห่งกาลเวลา” ไม่ใช่เพียงวรรณกรรมที่เล่าถึงการผจญภัยและจินตนาการ แต่ยังสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้อ่านทุกคนได้พิจารณาถึงการใช้ชีวิตในทุกขณะ การอยู่กับปัจจุบันอย่างมีสติและการยอมรับในสิ่งที่เปลี่ยนแปลง เป็นหัวใจสำคัญที่เรื่องราวนี้สื่อออกมาได้อย่างลึกซึ้ง นอกจากจะสร้างความเพลิดเพลินแล้ว เรื่องนี้ยังมอบบทเรียนชีวิตที่สำคัญ

ในท้ายที่สุด โคะโคไม่ได้เพียงค้นพบมูมู แต่เธอยังได้พบกับตัวตนและคุณค่าที่แท้จริงของชีวิตในอาณาจักรแห่งกาลเวลาที่ไร้ขอบเขต การเดินทางของเธอจึงกลายเป็นภาพสะท้อนของการแสวงหาความหมายในชีวิตของมนุษย์ทุกคน ความมั่งคั่งที่ซ่อนอยู่ในเรื่องราวช่วยย้ำเตือนผู้อ่านว่า การค้นพบสิ่งล้ำค่าในชีวิตมักเริ่มต้นจากการเผชิญกับความจริงในปัจจุบันและการเปิดใจให้กับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ

3. บทสรุป

การวิจารณ์วรรณกรรมเรื่อง “โคโคกับอาณาจักรแห่งกาลเวลา: เรื่องราวการค้นพบความสุขในทุกขณะ” วรรณกรรมเรื่องนี้ได้สร้างสรรค์เรื่องราวที่เชื่อมโยงปรัชญาเซนเข้ากับการเล่าเรื่องอย่างลึกซึ้ง โดยมีการใช้สัญลักษณ์และแนวคิดที่สะท้อนถึงมิติทางจิตวิทยา การเติบโตทางจิตวิญญาณ และการค้นพบความสุขในทุกขณะของชีวิต ผ่านการเดินทางของ “โคโค” เด็กหญิงผู้กล้าหาญที่แสวงหานักฟิสิกส์ “มูมู” ในดินแดนที่ไม่มีขอบเขตของเวลา บทวิจารณ์นี้นำเสนอประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

วรรณกรรมสอนให้อยู่กับปัจจุบัน วรรณกรรมเรื่องนี้ มีเนื้อเรื่องชูประเด็นการปล่อยวางอดีตและการไม่วิตกกังวลกับอนาคต ซึ่งสะท้อนแก่นปรัชญาเซนอย่างชัดเจน การตระหนักถึงความสุขในปัจจุบันถือเป็นจุดเริ่มต้นของการใช้ชีวิตอย่างมีสติ โดยเฉพาะในยุคที่เทคโนโลยีและโซเชียลมีเดียส่งผลให้ผู้คนหลงใหลในภาพลวงตาของความสำเร็จและการเปรียบเทียบตนเอง

สัญลักษณ์และการเติบโตภายใน “นักฟิสิกส์” ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของการฟื้นคืนและการตื่นรู้ สะท้อนถึงความกล้าหาญในการเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงและการเริ่มต้นใหม่ ในขณะที่ “ดินแดนแห่งกาลเวลา” เปรียบเสมือนการเดินทางภายในของจิตใจที่ต้องผ่านความทุกข์ ความสุข และการตระหนักรู้ถึงความเป็นไปในชีวิต การเล่าเรื่องที่เข้าถึงผู้อ่านหลากหลายวัย

แม้ว่าจะเป็นวรรณกรรมเยาวชน แต่เนื้อหาที่ผสมผสานแนวคิดเชิงปรัชญาและจิตวิทยา ทำให้ผู้ใหญ่สามารถเข้าถึงและเรียนรู้จากเรื่องราวได้เช่นกัน โดยเฉพาะการยอมรับในความไม่สมบูรณ์แบบของชีวิต และความเข้าใจในธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลง

ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ เรื่องราวนี้ต่อยอดความสัมพันธ์ของตัวละครกับธรรมชาติ ผ่านฉากที่งดงามและมีเสน่ห์ เช่น ทุ่งดอกไม้ที่ผลิบานในขณะที่คนตระหนกถึงความสุขในปัจจุบัน รวมถึงความเชื่อมโยงของตัวละครกับสัตว์ในดินแดนแห่งกาลเวลา ซึ่งสะท้อนถึงความร่วมมือและการพึ่งพาอาศัยกันของสิ่งมีชีวิตทุกชนิด

ดังนั้น วรรณกรรมเยาวชนเรื่อง “โคโคกับอาณาจักรแห่งกาลเวลา” จึงไม่ได้เป็นเพียงวรรณกรรมเยาวชนที่ให้ความบันเทิง แต่ยังเป็นงานที่ปลูกเร้าความตระหนักรู้ถึงความสุขในปัจจุบัน ผ่านการเล่าเรื่องที่งดงาม และการใช้สัญลักษณ์ที่ลึกซึ้ง เรื่องราวนี้ไม่เพียงสอนให้ยอมรับความเปลี่ยนแปลง แต่ยังสะท้อนความหมายของชีวิตในมิติที่ลึกซึ้งและสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้อ่านได้อย่างแท้จริง

4. เอกสารอ้างอิง

- ธันวารัตน์ โปธินอก, พัชรนันท์ พาป้อ และปพิชญา พรหมกันธา. (2565). กลวิธีการนำเสนอในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลแว่นแก้วของ “ชัยกรหาญ หาญไฟฟ้า”. *The New Viridian Journal of Arts, Humanities and Social Sciences*, 2(1), 60-72.
- วงเวลา. (2566). *โคโคกับนกฟีนิกซ์ที่หายไป*. ภารวี ชิวพันธุ์ศรี.